

Η Ελλάδα στις ... «κλούβες».

Δημήτριος Νατσιός

Την περίοδο της Κατοχής, οι Γερμανοί, τα ναζιστικά κτήνη, σατανικά ευρηματικοί στα μαρτύρια και τους βασανισμούς, για να αποφεύγουν και να αποτρέπουν τις δολιοφθορές – όπως στον Γοργοπόταμο – στα τρένα που μετέφεραν πολεμοφόδια, εφηύραν το εξής απάνθρωπο και εγκληματικό επινόημα. Έβαζαν μπροστά από την μηχανή του τρένου μια κλούβα, ένα σιδερένιο κλουβί, και μέσα σ' αυτό στρίμωχναν ομήρους, Έλληνες πολίτες, τους οποίους άρπαζαν στα διαβόητα «μπλόκα». Το μακάβριο αυτό βαγόνι-«κλούβα», το περίζωναν και με εκρηκτικά. Μ' αυτόν τον τρόπο, ήθελαν να αποτρέψουν ανατινάξεις συρμών, γιατί, οι πρώτοι που θα κομματιάζονταν, θα ήταν οι όμηροι της «κλούβας». Δεν ήταν σπάνιο μες στις «κλούβες» να υπάρχουν γυναίκες.

Έχω ενώπιόν μου το ιστορικό μυθιστόρημα του Ζήση Σκάρου με τίτλο «Οι κλούβες», εκδόσεις «ΕΣΤΙΑΣ» του 1978. Στην σελίδα 89, διαβάζω για το «βαγόνι των αιχμαλώτων», όπως ονόμαζαν οι γουρνόλυκοι Γερμανοί, τις «κλούβες του θανάτου». Διηγείται ένας μελλοθάνατος όμηρος: «Η ζωή στην κλούβα πήρε το δρόμο της. Τον θάνατο δεν τον έβλεπες να τρέχει πίσω από τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Αν ερχόταν, θα ερχόταν απροειδοποίητα, με τη μορφή ανατίναξης. Η σκέψη πως παραμόνευε κάτω από τις κουβέρτες μας – υπήρχαν δυναμίτες-προσαρμοζόταν σιγά-σιγά με την καινούρια πραγματικότητα κι έπαψε να εξουσιάζεται αποκλειστικά απ' το φόβο, όπως τις πρώτες μέρες. Την

απειλή, που συνεχιζόταν πάντα η ίδια, τη νόθευε ο χρόνος με τη συνήθεια».

Διαβάζοντας στο παραπάνω απόσπασμα την φράση «Το θάνατο... με τη μορφή ανατίναξης», θυμήθηκα κάτι που είχα διαβάσει για έναν άλλο λαό, που διέπρεψε σε θηριωδίες, σε πολυώδυνα μαρτύρια και βασανιστήρια, σε ανθρωποφάγα στρατόπεδα συγκέντρωσης, σε κράτος-συμμορία που παρουσίαζε τον θάνατο με χίλια αποτρόπαια πρόσωπα. Ήταν οι δάσκαλοι των Γερμανών, οι Τούρκοι. Ερανίζομαι από το πολύκροτο βιβλίο του Πολυχρόνη Ενεπεκίδη: «Γενοκτονία στον Εύξεινο Πόντο» μια γνωστή ίσως σε πολλούς παραπομπή. (Σελ. 21, εκδ. «Εύξεινος Λέσχη Θεσσαλονίκης»).

«Η Γενοκτονία αλά τούρκα είναι βουβή, πονηρή, ανατολίτικη... Οι καλούμενες εκτοπίσεις, εξορίες των κατοίκων ολόκληρων χωριών, οι εξοντωτικές εκείνες οδοιπορίες μέσα στο χιόνι των γυναικόπαιδων και των γερόντων-οι άνδρες βρίσκονται ήδη στα τάγματα εργασίας ή στο στρατό-δεν οδηγούν φυσικά σε κανένα Άουσβιτς με τους διαβολικά οργανωμένους μηχανισμούς της φυσικής εξόντωσης του ανθρώπου-όχι! Ήταν όμως ένα Άουσβιτς εν ροή, οι άνθρωποι πέθαναν καθ' οδόν, δεν περπατούσαν για να πεθάνουν από τις κακουχίες, την παγωνιά, την πείνα, τον εξευτελισμό του ανθρώπου. Αυτό ήταν το διαβολικό σύστημα, πονηρά οργανωμένο. Δεν υπήρχε στο τέρμα κανένα Άουσβιτς, γιατί για τους περισσότερους, δεν υπήρχε τέρμα. Το ταξίδι προς τον θάνατο ήταν ο θάνατος, όχι το τέρμα του ταξιδιού».

Έβλεπα τις προάλλες την Μέρκελ να χαχανίζει χαζοχαρούμενα κοιτώντας το καθρέπτη που της χάρισε ο Ερντογάν. Φιλίες και κοινές συνήθειες, προαιώνιες. Τους ενώνουν πολλά. Η φρικώδης βαρβαρότητα των μωχαμετάνων της Ανατολής και η παγερή ασυνειδησία των Ούννων του Βορρά. Έξοχος ο συμβολισμός του δώρου. Ένας καθρέπτης. Η φράγκικη θηριωδία «καθρεφτίζεται» στην τουρκική ωμότητα. Βλέπει το είδωλό της. Από την μια μεριά «οι Κλούβες» από την άλλη τα «Αμελέ Ταμπουρού». Συνάντηση σε υψηλότατο επίπεδο, όντως ιστορική.

Και ερωτώ: τι άλλαξε από τότε που την «γείτονα» και την «εταίρο» κυβερνούσαν ο Μουσταφά Κεμάλ και ο Αδόλφος Χίτλερ αντίστοιχα; Οι σημερινοί βασανιστές και γενοκτόνοι δεν είναι ένστολοι επαγγελματίες σαδιστές, που ποδοπατούν και κατασπαράζουν κορμιά, αλλά υπερε-

ιδικοί στο να εξουθενώνουν και να υποτάσσουν ψυχές. Οι νέες κατοχές δεν δρουν με τα ... κλασσικά εργαλεία βασανισμού-ρόπαλα και κνούτα, πυρωμένα σίδερα, βούνευρα και ηλεκτρόδια. Όχι πια ουρλιαχτά και αίματα και δυσώδη δεσμοτήρια με λάσπη και περιττώματα, αλλά επεμβάσεις από απόσταση για αλλαγή της συμπεριφοράς των πολιτών, για την πειθήνια υπακοή σε διαταγές, σε μνημόνια, για την διάβρωση του πνεύματος, για αλυσόδεμα της σκέψης, για την κατάλυση του αντίλογου. Για αρπαγή της ψυχής και συναίνεση μέσω του φόβου, του τρόμου για το αύριο. Οι Τσέτες και οι Αξιωματικοί των Ες-Ες είναι πια μέσα στα σπίτια μας, νυχθημερόν... Και επιβάλλουν αμαχητί προδοσίες της Μακεδονίας και λεηλασία των τιμαλφών του λαού και συνεκμεταλλεύσεις και μοίρασμα του Αιγαίου και υποδοχή των αφιονισμένων εποίκων του Ισλάμ. Όλα εύκολα, αντουφέκιστα μαζί με τους χαμογελαστούς Κουίςλιγκ της ημεδαπής. Όλη η πατρίδα μεταβλήθηκε σε «κλούβα», σε βαγόνοι ομήρων ένας ολόκληρος λαός, φοβισμένος.

Το χειρότερο που συνέβη τα χρόνια τα μνημονιακά, που αρχίζουν, όχι από το 2009, αλλά από τότε που προσχωρήσαμε στην «ευρωπαϊκή οικογένεια», είναι ότι συνηθίσαμε την υπακοή, ανεπαισθήτως υποδουλωθήκαμε, γίναμε πλαδαροί, ευρωπαϊδή-ας μου συγχωρεθεί ο νεολογισμός. (Κάθε νέος πρωθυπουργός, αφού εκτοξεύσει προεκλογικώς κάποια -προθέσεις πάντοτε -αερόπλαστα ανδραγαθήματα και παλληκαριές της δεκάρας-σχίζω μνημόνια-σπεύδει στην Καγκελαρία και επιστρέφει άκακος ως αρνίον, ιματισμένος και σώφρον παρά τους πόδας της Μέρκελ. Η γνωστή τακτική που μας έχουν συνηθίσει οι ημέτεροι ταρτούφοι της πολιτικής. Μέσα λεονταρισμοί και έξω εδαφιαίες μετανοιες στους αυθέντες τους).

Θυμήθηκα ένα περιστατικό που συνέβη κατά τις πρώτες μέρες της Επανάστασής του '21. Το περιγράφει ο Φωτάκος στα απομνημονεύματά του. Εξηγεί τις αιτίες που «εγαυρίασαν» οι εχθροί και εμείς υπομένουμε αμαχητί τις κακουργίες τους.

«Όταν δε οι Τούρκοι του Νιοκάστρου, πολιορκούμενοι από τους Έλληνας, απεφάσισαν να παραδοθούν, συνέβη το εξής: οι Τούρκοι εξήτησαν να έλθουν εις ομιλίαν με τους Έλληνας, και ώρισαν τον τόπον και την ημέραν διά να ανταμώσουν οι αξιωματικοί και των δυο μερών. Ανυπόμονοι δε και απειθείς όντες οι Έλληνες στρατιώται, όταν οι Τούρκοι έβγαιναν διά να ομιλήσουν, ήρχοντο και αυτοί σωρηδόν διά να

ίδουν, να ακούσουν και να μάθουν πώς ήθελε παραδοθούν· αλλά τούτο εφόβιζε τους Τούρκους και ούτως έφυγαν και επήγαν εις το φρούριον. Αφού δε πλέον είδαν οι Τούρκοι, ότι οι Έλληνες δεν ακούουν τους καπεταναίους των, μίαν ημέρα ο Τσιντάραγας, κλειδούχος του φρουρίου, έχασε την υπομονήν και στραφείς προς τους στρατιώτας εφώναξεν ούτως· “σουτ βρε Ρωμηοί”. Η φωνή αυτή αμέσως έφερε σιωπήν. Εδώ δε εφαρμόζεται το ρητόν· “Είδεν ο δούλος τον δεσπότην και εφηβήθη”. Κατ’ ουδένα άλλον τρόπο εδύναντο οι καπεταναίοι να απομακρύνουν τους στρατιώτας των διά να σταθούν οι Τούρκοι εις ομιλίαν, η δε φωνή του αγά μόνη τους ησύχασε. Πόσον ο φόβος είναι δυνατός και ανεξάλειπτος, όταν είναι παιδιόθεν ριζωμένος εις τας ψυχάς των ανθρώπων, καθώς τότε ήτο εις τους Έλληνας από τους Τούρκους.»

(Εκδ. «Βεργίνα», σελ. 87-88)

Το πολιτικό τετρομαγμένο ασκέρι που μας κυβερνά εμπίπτει στην φράση: «Είδεν ο δούλος τον δεσπότην και εφοβήθη». Παιδιόθεν...

**Δημήτρης Νατσιός
δάσκαλος- Κιλκίς – Μέλος του ΙΗΑ**

INTERNATIONAL HELLENNIC ASSOCIATION

Πηγή : <https://professors-phds.com/>